

Advent IV. vasárnapja – 2010. december 19. – A év

A pitypang egyik aprócska magját kis ejtőernyőjével messze sodorta a szél, s a város egyik poros járdáján két beton kocka közé hullott. Alig talált néhány homokszemet, amiben megkapaszkodhatott, mégis sikerült gyökeret vernie. Egyre lejjebb furakodott, míg megtalálta a kemény, ledöngölt talajt, s nagy nehézségek árán beleágyazódott a földbe. Néhány nap múlva alig látható kis zöld hajtás bukkant ki a beton kockakövek közül. Ismét néhány nap, s apró levelek is feltűntek rajta. Végül elkezdett bontakozni a sárga virágocska is, holott közel s távol nem látszott más növény ebben a betonrengetegben. Épp arra sétált egy elkeseredett, haraggal és csalódással teli fiú. Hangosan káromkodott, csapkodott maga körül, bele-belerúgott a szemeteskukákba, ráüvöltött az őt csendesíteni próbáló járókelőkre. Mivel lefelé sütötte a szemeit, megpillantotta a kis virágot. Mint egy örült, úgy esett neki taposni, gázolni. „Pusztulj te is!” – üvöltötte. Amikor azonban néhány nap múlva újra arra járt, már lecsendesedve ugyan, de még mindig szomorúan, fejét lehajtva, ismét megpillantotta a kis pitypangot ugyanazon a helyen. Kissé gyűröttek voltak ugyan a levelei, csapzott a sárga feje, de élt! Kiegyenesedve nyújtogatta szirmait a Nap felé, s nagyobbak, erősebbnek látszott, mint amikor összetaposta. A fiú egy percig szótlánul szemlélte a virágot, majd elmosolyodott, felnézett és ennyit mondott. „Tehát nekem is lehet még újabb esélyem!” Füttyörészve indult tovább.

„Az Úr maga ad nektek jelet: íme, a szűz fogan és fiút szül, s Emmánuelnek nevezi el, ami azt jelenti: Velünk az Isten.” Miféle jelre lett volna szüksége Júda népének és Jeruzsálemnek, amikor elhangzik ez a prófétai jövendölés? Egyáltalán miért lett volna szüksége jelre, s miért nem akarta azt kérni Ácház király? A remény életben tartása miatt kellett volna a jel, s éppen a szinte már teljes reménytelenség, a reményvesztés miatt nem akarta azt kérni a király. Nem hitt már abban – s vele a nép nagy része sem – hogy bármiféle segítség jöhet. Ugyanis kétségbeejtő helyzetben voltak. A kettészakadt ország északi részét már elfoglalták és elpusztították az egyik korabeli nagyhatalom, Asszíria katonái. Teljesen megállíthatatlannak tűnt a vész, hiszen hozzájuk képest Júda elenyésző erőt képviselt, s az Asszírok már Jeruzsálemet ostromolták. Ha már jelet akar adni az Úr, akkor miféle jel lett volna kielégítő és biztató? Például egy erős szövetséges hadsereg megjelenése, akik legyőzik a fenyegető ellenséget. Na de egy aprócska gyerek születése? Mi ez, valami vicc? Kárörvendő gúnyolódás? – gondolhatta a király. Mit tud nekünk segíteni egy újszülött csecsemő, aki ráadásul még ezután fogan? Ugyan már! Addigra rég halottak vagy foglyok leszünk. Pedig ha jól belegondolunk, nagyon is biztató, valóban isteni ez a jel: egy gyermek születése. Aprócska esemény, elenyészőnek tűnik az emberiség, vagy akár egyetlen ország vagy város történelmében, mégis a legnagyobb jel. Az élet jele, a jövő ígérete! Ha gyermek születik, akkor nem pusztul el a nép, akkor van jövőnk, akkor nem semmisülünk meg. Ezt üzente Isten Izaiás próféta híres messiási jövendölésében Ácháznak és vele egész Júdának. A gyermek

születése az eltaposhatatlan élet jele. Minél több gyermek születik, annál biztosabban van jövője egy családnak, egy országnak, az egész emberiségnek. Egy gyermek születéséhez és felnövekedéséhez béke és biztonság is szükségeltetik, így ezeknek a megvalósulására is világosan utal az isteni ígélet. Valóban, történelmi tény, hogy súlyos járvány tört ki az asszír seregben, amely sok katona életét követelte. Felhagyva Jeruzsálem ostromával elvonultak Júda országából, s a nép megmenekült. Ami lehetetlennek tűnt, megvalósult.

A szűztől születő gyermek ígérete azonban nemcsak erre az egyetlen eseményre, erre az egyetlen szabadulásra, talpra állásra vonatkozott. És nem is csak a zsidó népnek szólt. A gyermek neve Emmánuel lesz, vagyis „Velünk az Isten”. A szűztől születő kicsiny gyermek nem akárki, hanem maga az örökkön élő Isten. Az Isten beleszületése ebbe a világba, a történelembe minden ember biztató jövőjét jelenti. Isten jelenléte elpusztíthatatlanná teszi azok életét, akik hisznek benne és beleépülnek az Ő életébe. Mindenki számára van talpra állás, újrakezdés, mindenkinek újraépülhet az élete a keserű romokból, ha közel engedi magához az értünk született Istenembert.

Persze a jövőért, az újrainduló életért nekünk is meg kell küzdenünk. El kell fogadnunk a jelet, Akit Isten küld. Együtt kell működnünk az Ő szándékaival, még ha nem is értjük, mit akar vele, még ha lehetetlennek tűnik is. Mária, aki által világra született a megígért Emmánuel, szintén nagyon nehéz, emberileg kilátástalan helyzetben volt. Biztosan számíthatott arra, amit jegyese, József már el is tervezett magában: tudniillik, hogy elzavarja maga mellől. Sőt, még ez volt a legjobb variáció, amire számíthatott a korabeli társadalmi viszonyok között. Mégis vállalta, hogy Jézus édesanyja legyen. Miután pedig az angyali üzenetből József is megtudta a születendő gyermek származását és küldetését, ő is igent mondott Isten akaratára, felvállalta Máriát és a gyermeket, aki testileg nem tőle származott. Mária és József igent mondtak az isteni ígéretre, s igent mondtak egymásra is, a már előre látható és a még nem látható nehézségekkel együtt. Hányszor és hányszor megtapasztalhatta volna az emberiség, s benne a mi magyar nemzetünk, vagy a mi családunk, akár csak én magam is az Isten szabadító, felemelő erejét hamarabb és teljesebben is, ha együtt tudtunk volna működni Isten akaratával! Ha igent mondtunk többször a születendő életre, ha a jövő biztonságát legalább annyira fontosnak tartjuk, mint a jelen jólétét és kényelmét! Ha egymás mellé állunk a nehézségekben és bizonytalanságokban, s nem lépünk le, elutasítva a másik terheinek cipelését, az önzetlen szeretetet. Köszönjük meg Istennek a nekünk is szóló jelet, a Krisztus által megszentelt jövő ígéletét, az újrakezdés, a bűntől és a szenvedéstől való szabadulás ígéletét. Ugyanakkor kérjük, hogy őszinte hittel, áldozatkész szeretettel tudjunk együttműködni ezzel az ígérettel, lehessünk hordozói, továbbadói ennek a jelnek!